

2017: час селфі минув, наближається час розплати

На жаль, дилетантизм та непрофесійність останніх рішень влади просто зашкалює. Складається враження, що за останні три роки влада перебрала найгірше із західних демократій, — як свою бездіяльність і заробляння для себе, власного бізнесу та своїх родин, під час перебування на державних посадах, прикривати різноманітними шоу-заходами із застосуванням модних піар-методів. А тому стиль її «чудової» роботи можна охарактеризувати лише трьома дієсловами: СЕЛФІТИСЯ, ФЕЙСБУЧИТИ та ФЛЕШМОБИТИ.

Жадібність — головна проблема влади

Представники владних структур постійно наголошують, що у нас іде війна, тому українцям треба зятати паски і всі сили та здоров'я віддати на її потреби. Проте на собі високопосадовці економити точно не збираються. Навпаки — **цього року влада суттєво збільшила бюджетні видатки на себе — від кількох сотень мільйонів до кількох мільярдів гривень на кожну владну структуру!**

Абсолютним чемпіоном зі збільшення бюджетного утримання у 2017 році є **Секретаріат Кабінету Міністрів України**. В Держбюджеті-2017 його фінансування збільшили більше ніж удвічі, порівняно з попереднім роком. Також упевнену позицію серед «призерів владного марнотратства» займає **відомство Президента України**. Так, на Державне управління справами при Президентові України (ДУСю) цього року виділили 2 млрд 96 млн 356 тис. грн. Це на **728 млн 246 тис. грн більше**, ніж торік! Із цих коштів забезпечення діяльності Президента та його Адміністрації коштуватиме українцям на 64% більше порівняно з попереднім роком. Чи не дивує вас такий «бенкет» влади під час війни?!

Рейтинг марнотратства влади

Установа	Видатки у 2016 році	Видатки у 2017 році	Збільшено на:
Секретаріат Кабінету Міністрів України	322 млн 404 тис.	737 млн 32 тис.	+ 129% (414 млн 628 тис.)
Рада національної безпеки і оборони	70 млн 676 тис.	128 млн 120 тис.	+ 81% (57 млн 444 тис.)
Конституційний Суд	99 млн 851 тис.	173 млн 192 тис.	+ 73% (73 млн 341 тис.)
Державне управління справами (ДУСя): з них, на забезпечення діяльності Президента та його Адміністрації	1 млрд 368 млн 110 тис. 456 млн 504 тис.	2 млрд 96 млн 356 тис. 746 млн 629 тис.	+ 53% (728 млн 246 тис.) + 64% (290 млн 125 тис.)
Генеральна прокуратура України	3 млрд 306 млн 748 тис.	5 млрд 15 млн 858 тис.	+ 52% (1 млрд 709 млн 110 тис.)
Апарат Верховної Ради України	943 млн 424 тис.	1 млрд 128 млн 399 тис.	+ 20% (184 млн 975 тис.)
Міністерство внутрішніх справ	41 млрд 196 млн 613 тис.	49 млрд 202 млн 682 тис.	+ 19% (8 млрд 6 млн 69 тис.)
Служба безпеки України	5 млрд 547 млн 842 тис.	6 млрд 497 млн 800 тис.	+ 17% (949 млн 958 тис.)
Національна поліція	14 млрд 771 млн 209 тис.	16 млрд 660 млн 652 тис.	+ 13% (1 млрд 889 млн 443 тис.)

#Нашбюджет — під громадський контроль!

Громадський рух «Рідна країна» вже розпочав проект під назвою «#Нашбюджет — під громадський контроль!», мета якого — моніторинг витрат влади на своє утримання та найрезонансніші бюджетні програми. Ми почали з Адміністрації Президента та Кабінету Міністрів: попросили роз'яснити потреби фантастичного збільшення видатків на їхнє утримання.

На відповідні інформаційні запити відзвувалися лише чиновники Кабінету Міністрів. Нагадаємо: ми вимагали оприлюднити інформацію про штатний розпис Секретаріату Кабінету Міністрів, заробітну платню та премії його працівників, а також — структуру видатків цієї установи на 2017 рік, починаючи від коштів, що виділяються на капітальні ремонти, рекламу чи іншу діяльність команди Гройсмана.

Фото - rian.com.ua

Відповідь Секретаріату КМУ виявилася доволі оригінальною: чиновники Кабміну станом на 24 січня 2017 року не можуть надати штатний розпис і пояснити бюджетні видатки, які передбачені на них у поточному році. Причина — ще більш оригінальна: штатний розпис Секретаріату КМУ на 2017 рік «ще формується», а його кошторис ще «не затверджений», бо досі немає «затвердженого Міністром фінансів розпису Державного бюджету та доведення Казначейством витягів з його складових частин до головних розпорядників».

Отож, головне — закласти гроші, а на що їх витратити — можна придумати!

Довіра до влади — вже «нижче плінтуса»

Не секрет, що довіра громадян до нинішньої влади продовжує стрімко падати. І це підтверджують опитування різних соціологічних компаній. Серед останніх — дослідження, яке було проведено у грудні 2016 року Київським міжнародним інститутом соціології. Згідно з результатами цього опитування, **українці найбільше не довіряють таким владним інституціям: Верховній Раді (82,1%), Уряду (72,8%) та Президенту (69%).**

Для порівняння: за півроку до Революції гідності ставлення до влади було подібним: Верховній Раді та Уряду Азарова не довіряли 75%, Президентові Януковичу — 70% українців.

І що робить теперішня влада? Продовжує використовувати традиційні, вже міфологічні ідеї та проекти, які застосовувалися попередніми «злочинними владами» ледь не всі 25 років незалежності!

Ось кілька з них:

- **Коли влада втрачає довіру суспільства** — вона говорить про змову проти неї, організовану закордонними спецслужбами та їхніми агентами в Україні.
- **Коли владі не довіряє абсолютна більшість громадян** — вона пропонує раптом «актуальний» референдум про вступ до НАТО.
- **Коли владу будуть ненавидіти** — вона знову запропонує «негайно» скасувати депутатську недоторканність і посадити до в'язниці кількох чиновників, спіяних на дріб'язковому хабарі, або депутатів, яких не шкода.

ТО ЧИМ ЖЕ НИНІШНЯ ВЛАДА ВІДРІЗНЯЄТЬСЯ ВІД СВОЇХ «ЗЛОЧИННИХ ПОПЕРЕДНИКІВ»?!

Про вугільну аферу, за яку платять українці

Читайте на 2-й шпальті

Чому Кличко наслідує «справу» Черновецького

Читайте на 3-й шпальті

Що таке кохання по-українськи

Читайте на 4-й шпальті

Низка нещодавніх подій, що збіглися в часі, — блокування залізничного сполучення з окупованими територіями, обстріли Авдіївки та спроба відновити переговорний процес у рамках Тристоронньої контактної групи — змусили привернути увагу до так званої схеми «Роттердам плюс», або, як уже можна сказати, — афери, до котрої вдалися олігархи та посадовці як із боку України, так і з боку окупованих територій.

Отже, так звана схема (формула) ціноутворення на вугілля «Роттердам плюс» була запропонована в березні минулого року Національною комісією, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг (НКРЕКП). Вона ухвалила постанову №721 про поетапне зростання оптової ціни на електроенергію — через різке підвищення ціни на вугілля. Регулятор запровадив формулу визначення ціни вугілля, що передбачає прив'язку вартості доставки в Україну до його ціни в порту Роттердама. Звісно, що зростання оптової ціни безпосередньо перекладається на споживачів: через застосування нової формули теплові

Вугільна афера, за яку платять українці

Про цинічне і нахабне пограбування народу під виглядом

«забезпечення енергетичної незалежності» від Росії

генерації, в тому числі генерації ДТЕК Ріната Ахметова і державне «Центрэнерго», стали продавати електроенергію на 15-20% дорожче.

На першому етапі ця історія справді нагадувала чисту аферу, тому навіть Прем'єр-міністр В. Гройсман публічно виступив проти. Натомість після різних, вочевидь, неформальних, домовленостей ця формула таки була затверджена.

І от сьогодні ми дізнаємося, що, попри обіцянки влади, жодної диверсифікації вугілля не відбулося: левову частку вугілля, яке нині використовується, українська сторона закуповує переважно з шахт Ріната Ахметова, тобто — з окупованих територій ДНР і ЛНР!

Аби зрозуміти, що насправді відбувається в державі протягом останніх років і чи взагалі існує якась стратегія повернення окупованих територій та відновлення територіальної цілісності України, треба від високопосадовців отримати відповіді бодай на кілька запитань:

1. На підставі яких документів і хто з українського боку ухвалив рішення та підписав угоди про купівлю вугілля для України на шахтах Ріната Ахметова, розташованих на окупованій території?
2. Хто ухвалив рішення про постачання електроенергії для Луганська та інших міст окупованих територій з Луганської ТЕЦ, розташованої на українській території?
3. Хто визначив суму контракту і чому, як твердять експерти, заборгованість за електроенергію та газ, що постачається з України до «ЛНР» та «ДНР», становить

уже понад мільярд гривень?

4. Найважливіше запитання до тих, хто відповідає за енергетику в Україні: як сталося, що за умов дотації енергетики «ЛНР» і «ДНР», в Україні введені так звані «європейські тарифи», а на окупованих територіях тарифи в кілька разів нижчі?

І нарешті, хто нестиме відповідальність за те, що українська влада фактично забезпечує енергетичну незалежність «ЛНР» і «ДНР»?!

Отже, впливає нагальна потреба розслідувати цю ситуацію. А вже цілком очевидно, що керівництво держави (як мінімум, Президент, Прем'єр та їхнє оточення) у змові з Рінатом Ахметовим та його компанією, за домовленості з представниками «влади» ДНР та ЛНР не перший місяць забезпечують Україну вугіллям з окупованої території. Воно, як свідчать експерти, закуповується за набагато нижчою ціною, ніж та, що передбачена формулою «Роттердам плюс» та закладена у тарифах для українських громадян.

Щоб українцям збагнути масштаби оборудки та зробити висновки стосовно дій названих посадовців і бізнесменів, слід, як мінімум, створити в парламенті Тимчасову слідчу комісію. А вона повинна розслідувати цю аферу, залучивши для контролю ЗМІ та громадськість.

Іван ГЛАДУНЯК, заслужений юрист України

Референдум: для вступу до НАТО — чи для порятунку Порошенка?

Хто є в НАТО

Сьогодні до складу Північноатлантичного альянсу входить 28 країн, а з 2016, де-факто, вже 29 — щодо Чорногорії рішення ухвалене і вже розпочато процес його ратифікації державами-учасниками Альянсу. Найреальнішими кандидатами на вступ до НАТО, відповідно до Заяви за результатами Варшавського саміту 8-9 липня 2016 р., є Грузія, Македонія, Боснія та Герцеговина.

Нагадаємо, що референдум не є обов'язковою процедурою для ухвалення рішення про вступ. Для прикладу: з 13 країн пострадянського та постсоціалістичного табору, що набули членство в НАТО, лише 2 — Угорщина (1997 р.) та Словенія (2003 р.) — провели консультативний референдум. Але — вже після процедури підписання протоколу про вступ до НАТО!

Що думають українці про НАТО

Після агресії Росії та анексії Криму ситуація щодо підтримки нашими громадянами членства України в НАТО дещо змінилася. За даними соціологів, громадяни з 2014 року підтримували вступ до НАТО в межах 40-50% від усіх опитаних. До речі, така цифра зафіксована й зараз у розділі «Україна-НАТО» на сайті МЗС України.

Отже, твердження про те, що за роки президентства П. Порошенка підтримка українцями вступу до НАТО суттєво зросла, — просто не відповідає дійсності.

Де Україна і де НАТО

Щодо України, то вже на згаданому саміті у Варшаві країни НАТО вирішили «поглиблювати стосунки свого особливого партнерства», а також «продовжувати надання стратегічних консультацій та практичної підтримки в царині реформування безпекового та оборонного сектору».

Найбільш детально наші зобов'язання перед НАТО прописані в Річній національній програмі співробітництва Україна-НАТО на 2016 рік. Ця програма була введена в дію

Указом Президента, складається з 5 розділів і налічує майже 100 сторінок. Український Президент і влада взяли на себе зобов'язання привести все — починаючи з виборчої системи й завершуючи озброєнням та екіпіруванням української армії — у відповідність до стандартів НАТО. Не будемо згадувати про невиконані конкретні зобов'язання (наприклад, створення спеціального веб-порталу «Україна-НАТО», імплементацію Національного плану дій з виконання Резолюції Ради Безпеки ООН № 1325 (2000) «Жінки, мир, безпека» та Національного плану з імплементації Резолюції Ради Безпеки ООН № 1612 (2005) «Діти у збройних конфліктах» тощо). Але очевидно, що абсолютна більшість зобов'язань, прописаних у Річній національній програмі співробітництва Україна-НАТО на 2016 рік, українською стороною не виконана. Натомість з 1 січня мала бути ухвалена вже нова Національна програма співробітництва з НАТО на 2017 рік.

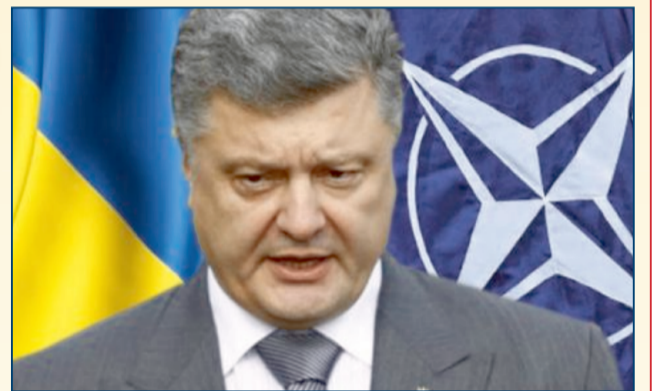
Принагідно скажу, що Президент П. Порошенко вже майже 3 роки не може призначити керівника Місії України при НАТО, функції якого ще з 2015 року тимчасово виконує Єгор Божок.

То навіщо потрібен референдум?

Як бачимо, станом на січень 2017 року склалася цілком зрозуміла ситуація: з боку НАТО (на рівні офіційних документів та реальних дій) немає готовності ближчим часом приймати до Альянсу нашу державу, а з боку України — влада не проводить планової систематичної роботи для того, щоб набути бодай статусу кандидата на членство!

Отже, цілком зрозуміло, що ідея з проведенням референдуму щодо НАТО — суто виборча та політтехнологічна, покликана відволікти увагу суспільства від складної соціально-економічної ситуації в Україні та кричущих прорахунків влади.

Задум простий до банального: максимально наростити нинішній нікчемний рейтинг довіри до Порошенка та влади загалом. Як це зробити? Провести водночас вибори й референдум, «запустивши» у другий тур виборів з «проєвроатлантичним» Порошенком — проросійського та антинатовського кандидата. В надії, що електорат

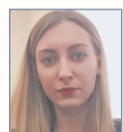
наввипередки побіжить голосувати за Порошенка.

Пікантність ще і в тому, що ця ідея стовідсотково «списана» у Саакашвілі. 2008 року в Грузії тривали масові протести проти його політики, люди жорстко вимагали дострокових президентських виборів. І тодішній президент Грузії М. Саакашвілі погодився на дострокові вибори, а разом з ними запропонував провести (і провів) консультативний референдум про вступ до НАТО. Саакашвілі набрав 53,47% і вдруге став президентом, а 77% грузинів проголосували за вступ Грузії до НАТО, якого не відбулося й дотепер.

Подібність плану Порошенка настільки очевидна, що його одразу «прочитала» більшість громадян України. Експерти ж нагадали Президентів, що він досі не підтримав скасування авторитарного Закону про референдум від Януковича, а Конституційний Суд донині розглядає це питання. Про фінансування референдуму зумисне не згадуємо, бо «воюючій країні», де бракує коштів на армію, викидати сотні мільйонів гривень на політичну забаганку влади — даруйте, чистий цинізм.

Віктор НАБРУСКО, кандидат політичних наук

Валентина РІЗНИК, політолог

На сьогодні фактично ми маємо таємну коаліцію у Верховній Раді, до того ж — непрацюючу, - за винятком окремих «сплесків» активності, пов'язаних із політичними домовленостями (вочевидь, за певні преференції) під час ухвалення бюджетних, кадрових та інших «цікавих» владі питань.

Як відомо, в парламентсько-президентській республіці, якою є Україна, коаліція депутатських фракцій є ключовим інститутом влади, який ініціює важливі кадрові призначення (визначає кандидатуру прем'єр-міністра, склад уряду, керівництво Верховної Ради тощо), а також здійснює низку суттєвих управлінських функцій та функцій парламентського

Коаліція, створена на брехні, ніколи не буде відповідальною

Спробуємо дізнатися прізвища членів таємної коаліції через суд

контролю. Інформація, яку ми намагаємося дізнатися про діяльність вищого законодавчого органу держави згідно з Законом України «Про доступ до публічної інформації», не є закритою, конфіденційною, службовою чи таємною. Навпаки — відповідно до положень згаданого Закону, вона, в першу чергу, підлягає офіційному оприлюдненню органом державної влади, яким є Верховна Рада України.

Тож народ має право знати, хто ним керує, а інформація про склад коаліції є публічною та суспільно значущою, а тому — має бути оприлюднена.

Поппри офіційні звернення громадськості, журналістів та народних депутатів, досі жодних документів, які підтверджували би реальність існування коаліції депутатських фракцій (заяв про вступ чи підписів депутатів під діючою Коаліційною угодою), отримати від Апарату Верховної Ради, Голови Верховної Ради Андрія Парубія або ж знайти в офіційних джерелах неможливо.

Окрім того, у відповідь на мій запит щодо надання списків народних депутатів, які скріпили своїми підписами Угоду на цей час є учасниками Коаліції депутатських фракцій «Європейська Україна», Апарат Верховної Ради констатував, що «...такі списки до Апарату Верховної Ради не надходили».

Ця відповідь Апарату ВР цілковито суперечить заяві Голови ВР Андрія Парубія, який публічно стверджував, що «...за тими документами, які мені подав Апарат, на момент нашого голосування (за зміну уряду, — ред.) було 237 членів коаліції. Але у зв'язку з тим, що сім депутатів склали повноваження відразу після обрання в уряд, зараз 230 членів коаліції і, якщо у нас буде вимога, щоб назвати їх поіменно, я попрошу у апарату необхідні документи і я ці документи публічно покажу».

Тому важливо: по-перше, викрити тих, хто каже неправду у Верховній Раді; по-друге — просити допомоги у суду, щоб дізнатися, хто персонально несе відповідальність за призначення та діяльність нинішнього Кабінету Міністрів України, а отже, за все, що робиться в країні.

Таке відбувається вперше в історії нашої держави. І нам треба виправити цю сумну історію: необхідно розсекретити безвідповідальну таємну коаліцію, яка вже майже 10 місяців керує Україною. З цією метою я подав позов проти Апарату Верховної Ради до Окружного адміністративного суду міста Києва.

Суд ухвалив рішення відкрити провадження та призначив судові засідання на 21 лютого.

Микола ТОМЕНКО, лідер Громадського руху «Рідна країна»

«Реформи починаються з Києва!», «Жити по-новому!» — гасла, з якими Віталій Кличко у 2014 році став мером, а його «ударівська» команда отримала більшість у Київграді. «Я, Віталій Кличко, та моя команда ставимо перед собою амбітну мету — вивести Київ за комфортністю проживання та станом культурного й економічного розвитку на один рівень з кращими столицями Європи». Цими словами починається програма столичного міського голови Віталія Кличка, з якою він виборов перемогу у жовтні 2015 року та вдруге зайняв кабінет на Хрещатику, 36.

Щедрі обіцянки про боротьбу з корупцією та кардинальні реформи за два з половиною роки управління столицею переважно залишилися в історії. Реальних кроків до «комфортного європейського Києва» не чути й не видно. Натомість — і чути, й добре видно знайомі методи керування «попередників».

Тіньова влада Києва

Аналізуючи спосіб та стиль роботи нинішнього столичного очільника, більшість експертів сходяться на думці, що Віталій Кличко або не хоче, або не може керувати містом, тож віддав усі повноваження впливовим діячам часів Януковича-Черновецького. Про це вже багато писали різні ЗМІ. Чого лише вартий у «новій» команді Кличка сумнозвісний Вадим Столар, нині мерська «права рука».

Нагадаємо: Вадим Столар — скандальний київський забудовник, колишній регіонал, член «молодої команди» Черновецького, відомий дружбою зі Степаном Черновецьким і причетністю до афери з «Еліта-Центром».

У команді Кличка Столар вирішує практично всі кадрові питання. Під час виборчої кампанії саме він керував штабом Кличка та розподіляв столичні виборчі округи. Нині вважається куратором провладних депутатів-мажоритарників. Крім того, экс-депутат Київради фактично контролює всі ключові комунальні підприємства столиці.

«Кличку потрібен тренер. Зараз його тренує Столар», — так неформально охарактеризував журналістам ситуацію в команді мера один із лідерів БПП.

Як працює — скажуть цифри

За офіційною інформацією виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), на своєму робочому місці Київський міський голова Віталій Кличко був відсутній 103 дні (всього у 2016 році робочих

днів — 252).

Третину 2016 року мер Києва провів у відпустці, а також у поїздках і відрядженнях. Київський градоначальник дванадцять разів брав відпустки — тривалістю від одного до десяти днів. Один раз був у відрядженні в Одесі, тобто в межах України. Тринадцять разів пан Кличко відряджав себе за кордон: Мюнхен, Єрусалим, Вашингтон, Канни, Амстердам, Флоренція, Чикаго, Токіо тощо.

Рух «Чесно» провів моніторинг депутатської активності на засіданнях Київради. Згідно з моніторингом, мер Віталій Кличко увійшов до «трійки призерів», які систематично нехтують своїми обов'язками. Він був відсутній на 39% засідань Київради. Крім того, проігнорував 88% голосувань за документами, що виносяться на сесію.

Генплан Черновецького-Кличка

Сьогодні столиця живе за Генеральним планом-2020, ініційованим 1998 року і затвердженим Київрадою в 2002-му.

Протягом 2002 — 2010 років до Генплану було внесено 1143 зміни. «Завдяки» змінам площа київських парків, скверів та бульварів зменшилася майже вдвічі — з 6,6 до 3,7 тисяч гектарів. Це при тому, що означений Генплан передбачає в столиці 7,6 тисяч гектарів зелених зон. Найбільше змін припало на часи «хазяйнування» Леоніда Черновецького. Саме він та його «молода команда» і розпочали епопею з Генпланом-2025. Спочатку в існуючий Генплан-2020 масово вносилися правки, а потім вирішили легалізувати усі незаконні землевідведення та будівництва «оптом».

Експерти зауважують, що проект «Генплан-2025» свого часу любився під розроблену нашвидкуруч (фактично, за кошти «Фонду ефективного управління» Ріната Ахметова) Стратегію розвитку міста Києва до 2025 р., схвалена 15 грудня 2011-го. Втім, перший проект Генплану-2025 не був затверджений — через шквал критики під час громадських обговорень, ініційованих тодішньою владою. До речі, проти «Генплану-2025 імені Черновецького» виступав і Віталій Кличко, на той час опозиціонер і претендент на посаду міського голови.

Але — щойно Віталій Володимирович обійняв посаду київського керманіча, як думка його кардинально змінилася — напевне, вплинули забудовники, які склали кістяк команди в КМДА. І от його «нова команда» продовжує активно розробляти новий Генплан-2025, на що з міського бюджету вже витрачено 20 мільйонів гривень! Експерти наголошують: це марне витрачання бюджетних коштів (на діючий Генплан «пішло» 7,3 мільйона гривень, тобто майже втричі менше). І, що надважливо — такий Генплан шкідливий для столиці. Головний аргумент фахівців: новий Генплан легалізує все ухвалене й побудоване з кричущими порушеннями чинного законодавства у попередні роки. За рахунок ущільнення забудови, знищення зелених зон, будівництва на Дніпрових кручах. Тобто, там, де діючий Генплан не давав можливості будувати, його оновлений варіант дозволяє.

Експерти наводять вражаючу цифру: через легалізацію різних земельних махінацій шляхом затвердження нового Генплану Київ втрачає понад 50 млрд грн! Вони зауважують, що апетити на предмет ущільнення забудови за «новою» командою у забудовників добряче зросли. До 2025 року площа житлової забудови може збільшитися майже на 4000 га — за рахунок ландшафтно-рекреаційних земель (знищення лісів, парків і скверів), промислових і комунально-складських територій (знищення промислового потенціалу), водної поверхні (хижацької забудови на берегах Дніпра та озер).

Замість тринькати 20 мільйонів на новий Генплан, київська влада мала би, найперше, зробити моніторинг порушень діючого Генплану та покарати винних. І неодмінно провести інвентаризацію землі та всього майна міста Києва, повернути незаконно продане майно у власність громад, чітко визначити межі історико-архітектурної частини міста й ухвалити мораторій на її забудову. Лише в підсумку таких моніторингу та інвентаризації можна вибудувати Стратегію, а на її основі — розробляти новий Генплан Києва. Безумовно, проект Генплану має обов'язково пройти широке громадське обговорення, перш аніж стати основою для розвитку столиці.

Забудова у буферній зоні ЮНЕСКО

Очевидний факт, що нинішня київська влада не дотримується заборон діючого Генплану. Та що там Генплан — для неї й заборони ЮНЕСКО — не указ! Приклад? Будь ласка: оточення пана Порошенка фактично почало будівництво 11-поверхового житлового комплексу... в буферній зоні Києво-Печерської лаври. Як з'ясували журналісти програми «Схеми», на території колишньої взуттєвої фабрики «Київ», що навпроти Великої лаврської дзвіниці (вулиця Лаврська, 16), заплановано зведення будівель на 115 035 квадратних

метрів, 8-11 поверхів заввишки.

Журналісти виявили, що інвестором розробки плану є благодійний фонд «Збереження національної архітектурної спадщини». Його засновниками є экс-керівник Державного управління справами, а тепер заступник голови фракції партії «Блок Петра Порошенка» Сергій Березенко та його однопартієць Олександр Бригинець.

Земля, на якій планується будівництво, віддана в оренду до 2027 року фірмі ТОВ «Підприємство «Київ». Журналісти встановили причетність до оборудки колишнього бізнес-партнера Порошенка — Костянтина Григоришина, співкерівника виборчого штабу БПП Давида Жваніті та давнього бізнес-компаньйона Порошенка — Олега Гладковського. Ще пікантна подробиця: як знову ж таки з'ясували журналісти, на території колишньої фабрики дислокуються штаб партії БПП-Солідарність і Міжнародний інвестиційний банк, найбільшою часткою якого володіє Петро Порошенко. Тут же розташований офіс фірми «Енергетичний стандарт (Україна)» російського бізнесмена Костянтина Григоришина.

Слово і діло Кличка

Обіцянок було дуже багато — і перед обранням пана Кличка на посаду міського голови, і під час виконання ним обов'язків столичного градоначальника. Згадаємо деякі з них.

Кандидат на пост міського голови Києва Віталій Кличко обіцяв не допустити до управління містом осіб, причетних до корупції	НЕ ВИКОНАНО
Кандидат на пост міського голови Києва Віталій Кличко обіцяв відновити районні ради, провести вибори до райрад у березні 2016 р.	НЕ ВИКОНАНО
Мер Кличко пообіцяв, що у 2016 році на всіх станціях Київського метрополітену буде безкоштовний Wi-Fi	НЕ ВИКОНАНО
Мер Кличко пообіцяв встановити централізоване відеоспостереження у 2016 році.	НЕ ВИКОНАНО
Мер Кличко пообіцяв реконструювати стадіон «Старт» у 2016 році.	НЕ ВИКОНАНО
Мер Кличко у червні 2014 р. пообіцяв покінчити з щорічними відключеннями води влітку.	НЕ ВИКОНАНО
Кличко 16 травня 2014 р. пообіцяв за півтора року пустити швидкісний трамвай на Троєщині: «Через 1,5 роки - швидкісний трамвай. Через 5 років - метро на Троєщині».	НЕ ВИКОНАНО. Влада відмовилася від будівництва метро (заява 7.12.2016)
Кличко пообіцяв до вересня 2014 року знайти фінансування для будівництва Подільського мосту на Троєщині.	НЕ ВИКОНАНО
Кличко пообіцяв зробити все, щоб кінотеатр «Зоряний» був повернутий у комунальну власність.	НЕ ВИКОНАНО
Кличко запланував реконструювати 16 навчальних закладів у 2016 році	НЕ ВИКОНАНО

Експерти Громадського руху Миколи Томенка «Рідна країна» зараз працюють над програмою розвитку столиці, яка буде оприлюднена у наступному спецвипуску газети.

Михайло ПОЖИВАНОВ, доктор технічних наук

Олександр ФЕДОРЕНКО, кандидат політичних наук

Євгеній СУСЛОВ, директор Аеропромислової корпорації «Сквира»

Цитати великих людей. Віталій Кличко:

Мер столиці пояснив, що зробить кисень з «артефактами»

Розповідаючи журналістам про артефакти, які археологи знайшли під час розкопок на Поштової площі, Кличко заявив, що «через кисень ми можемо дуже швидко втратити ті артефакти, які були знайдені».

Україна вдвічі більша за Францію

Під час Всесвітнього економічного форуму в Швейцарії мер Києва Віталій Кличко заявив, що Україна за площею майже вдвічі більша за Францію. «Я з України, країни, яка майже вдвічі більше, ніж Франція. Це найбільша країна в Європі», — сказав Кличко.

Довідково: площа України — 603 628 км², Франції — 643 801 км².

«Продолжают жить его останки...»

«Лобановского с нами нет, но он продолжает жить. Продолжает жить его дело. Продолжают жить его люди. Продолжают жить его останки... Продолжает жить память о нем», — повідомив В. Кличко в інтерв'ю одному із спортивних каналів з нагоди вшанування пам'яті легендарного київського тренера.

«Нам не потрібно грошей! Не забирайте у нас грошей!»

Відповідаючи на запитання журналістки, скільки ще йому необхідно часу, щоб привести столицю до ладу, київський мер відповів: «До ладу?.. Нам потрібно не тільки часу. Нам потрібно грошей. Тому що ми розуміємо, що... Нам не потрібно грошей! Не забирайте у нас грошей! З воздуха, без грошей ми не зможемо ні дороги побудувати, ні ліфти замінити, ні під'їзди ремонтувати, ні заробітні платні підвищити. Це ключове питання».

ЦІЛКОМ СЕРЬОЗНО

Віталій Кличко, згідно з офіційною біографією, — кандидат наук з фізичного виховання і спорту, магістр Національної академії державного управління при Президентові України за спеціальністю «Управління суспільним розвитком»

Кохання по-українськи: як здобути любов, не втративши кохання

Українське кохання може служити національною легендою чи міфом, яких так не вистачає нинішньому суспільству. Що б там не було, але кохання - то почуття, якого завжди бракує, це стан душі, якого прагнеш, мрія, якою живеш вічно.

Символом українського кохання завше була душа, точніше – серце. Тіло ж, на відміну від культур деяких інших народів, ніколи не було ідолом обожнювання. Тому марними будуть намагання віднайти яку-небудь «Венеру українську» в скульптурних формах або серед численних малярських праць.

Виходячи з традиції вживання понять КОХАННЯ і ЛЮБОВ, а також змістовного навантаження, якого вони набувають у поезії, літературі, фольклорі, можна твердити: **кохання** характеризується поетичним та ірраціональним змістом стосунків; почуттєвістю та романтизмом як невід'ємними рисами. Статеві стосунки ніколи не були домінантою в коханні, хоча завжди мали неповторне і загадкове звучання.

Кохання – це самозречення, це принесення себе в жертву своїм почуттям і пристрастям; любов – взаємодопоміжка, прагнення щонайперше допомогти, а вже потім – отримати щось для свого духовного життя, а отже, для себе.

Любов характеризує більш сталі стосунки, що, як правило, формалізуються в подружнє життя. Любов не втрачає почуттєвості, хоча вже й не має стану поетичної закоханості. Статеве життя є невід'ємною, але дещо буденною складовою частиною гармонії в стосунках.

Займатися коханням не можна в принципі. Його можна відчувати, жити ним, насолоджуватися чи страждати. Займатися можна сексом, тілесними втіхами, фліртом, ще Бог знає чим, але не коханням.

Можна придумати нову легенду і мрію про кохання, можна написати симпатичну казку про нього, але в кохання треба повірити і прийняти як своє, зробити часточкою самого себе.

Кохання – це таємниця, а любов – це ключ від неї. Як правило, кохання закінчується тоді, коли втрачається його загадковість і неповторність.

Тож ідеалом українського кохання-любви є прагнення здобути любов, не втративши кохання!

* З книги Миколи Томенка «Теорія українського кохання».

Володимир Винниченко:

«Кохання – це зойк крові, це бездумний, непереможний голод тіла, це наказ вічності, яка не допускає опору собі. Кохання саме себе пожирає, як вогонь, і коли задоволене, лишає по собі нудний, сірий попіл. Любов – це вростання, це просякання до найтемніших куточків одної істоти другою. Любов приходить пізно, за коханням, після його оргій, після жадних криків і лютого, дикого шепоту жаги. Вона ходить тихо, безшумно, з уважним

поглядом, загадковою посмішкою. Кохання сліпе, дике, з поширеними ніздрями, скрюченими пальцями, накидається на все, що можна задовольнити. Кохати можна одночасно двох, трьох, п'ятьох, стільки, скільки вистачить сили тіла і вогню. Любити одночасно можна тільки одного. Врости можна тільки в одну душу, і тільки любов може проїняти всю істоту до кінця.

Кохання приходить зразу, в один момент, і може одіти з такою ж раптовістю і несподівано. Любов приходить помалу, з стражданням, з буденними клопотами, в поросі повсякчасних пригод, приходить непомітно, стає господинею і одходить трудно, з муками, з смертю. Кохання любить тільки себе і для себе. Коли страждання коханого дасть насолоду, кохання шукатиме тільки страждання коханого. Любов оддає себе для кохання. Страждання кохання виключає радість люблячого.

Кохання є цвіт, з якого виростає рідкий овоч – любов. Без цвіту немає плоду, але цвіт не є плід і не всякий цвіт перетворюється в плід. Тисячі кохань обсіпаються безплідними, усихають, не встигнувши розквітнути до зерна любові».

Василь Симоненко:

«Любов, як сонце, світу відкриває

Безмежну велич людської краси».

«І тому світ завжди благословляє

І сонце, що встає, і серце, що кохає...»

Григорій Сковорода:

«Хороша любов та, яка є істинною, міцною та вічною. Любов ніяким чином не може бути вічною і міцною, якщо породжується тлінними речами, тобто багатством і т. ін. Міцна і вічна любов виникає із спорідненості вічних душ, які змінюються добродієм тих, хто її гартує, а не тих, хто її руйнує. Бо як гниле дерево не склеюється з іншим гнилим деревом, так і між негідними людьми не виникає дружба».

Осип Турянський:

«Що таке кохання? Це казка, вичарована з життя, й життя, вчароване в казку».

Леся Українка:

«Любов може бути чудовою поемою, що люди потім перечитують у спогадах, без болю, без прикрого почуття».

Ярослав Гримайло:

«Кохання не в тому короткохвилинному вибухові шаленої пристрасті, що здатна на якусь мить затьмарити розум. Ні, це щось інше. В ньому джерело крилатої мрії, глибокої пошани, безкорисливої відданості...».

Марко Вовчок (Марія Вілінська):

«Гірко даремно кохати, гірко даремно дождатися, а ще гірше не кохати й не дождатися».

Тарас Шевченко:

«Кохайтеся, чорнобриві

Та не з москалями,

Бо москалі – чужі люде

Роблять лихо з вами.

Москаль любить жартуючи,

Жартуючи кине;

Піде в свою Московщину,

А дівчина гине».

Ліна Костенко:

«Віддай людині крихітку себе. За це душа наповнюється світлом».

Підготувала Олена БОНДАРЕНКО,
літераторка, Громадський рух
Миколи Томенка «Рідна країна»

Микола Томенко: «Логіка історії зробила українську мову кохання і почуттів набагато важливішою за українську мову політики й науки».

Короткий словник українського кохання

Кохання	Любов
Бажане	Безвинна
Безгрішне	Безкорисна
Безмежне	Безсмертна
Безмірне	Благородна
Безталанне	Божественна
Божевільне	Велика
Вистраждане	Висока
Всевадне	Вища
Гірке	Вірна
Глибоке	Вічна
Горде	Вогнекрила
Епізодичне	Всеперамагаюча
Жертовне	Всесворюща
Загадкове	Гаряча
Запальне	Давня
Запізнале	Духовна
Згасаюче	Єдина
Зневажене	Жива
Золоте	Життєдайна
Ідеальне	Заборонена
Ірраціональне	Затишна
Лагідне	Звичайна
Лебедине	Знакова
Ліричне	Зріла
Небачене	Лиха
Небесне	Материнська
Небувале	Меланхолійна
Невинне	Міцна
Незбагненне	Мрійна
Неземне	Невтішна
Незнане	Незрадлива
Неповторне	Неосудна
Неприховане	Неосяжна
Нестримне	Неповторна
Нечуване	Нерозлучна
Огністе	Нещасна
Омріяне	Ніжна
П'янке	Окрилена
Палке	Осяйна
Пекуче	Патріархальна
Перше	Платонічна
Піднесене	Поетична
Платонічне	Потайна
Поетичне	Правдива
Пристрасне	Правильна
Райське	Прекрасна
Раннє	Радісна
Романтичне	Романтична
Самозречене	Самовіддана
Сентиментальне	Світла
Сердечне	Свята
Споглядальне	Сердечна
Таємниче	Скоробіжна
Фантастичне	Сороміцька
Фатальне	Тиха
Чисте	Тужлива
Чутливе	Чиста
Шалене	Щаслива
Швидкоплинне	Щира
Юне	Яра